

ANEŽKA KOČOVÁ

KRVAVÝ
KVĚT

V krvi je síla

● ■ pointa

Krvavý květ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Anežka Kočová
Krvavý květ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRVAVÝ KVĚT

ANEŽKA KOČOVÁ

*Mámě, opět.
Navždy budeš ve všem, co napíšu.
Protože ty jsi moje dualita.*

*A mé babičce.
Díky za všechno.
Pozdravuj ode mě Xolotla.*

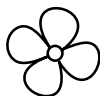
*Nehuatl nictlazohtla
in centzontototl i cuicauh,
nehuatl nitlazohtla in chalchihuitl
itlapaliz,
ihuan in ahuiyacmeh xochimeh,
zan oc cence noicniuhtzin in tlatcatl,
nehuatl nictlazohtla.*

Miluji drozdcův zpěv,
ptáka se čtyřmi sty hlasy,
miluji barvu jadeitu
a také vůni květin,
ze všeho nejvíce však miluji jeho:
bratra člověka.

Nezahualcōyotl

PŘED
DÁVNÝMI
ČASY...

(Rok po Pádu)

„Pojď se mnou.“

Flora překvapeně zamrkala na ruku, kterou jí Arbor nabízel. Seděla zrovna opřená o strom, obklopená kvetoucími jabloněmi a zapisovala si své myšlenky, když se sem Arbor náhle přičítal jako velká voda. Hrud se mu zdvíhala a klesala zrychleným dechem a oči se mu vzrušeně leskly. „No tak pojď,“ pobídl ji znovu. „Chci ti něco ukázat.“

Flora si přitiskla deník k hrudi a tváře jí maličko zrůžověly.

Dva týdny ho neviděla. Na hranici s Aztlánskou říší došlo k násilnému střetu domorodců s osadníky a Arbor se ujal onoho bolestného úkolu srovnat vypjatou situaci mezi oběma stranami. Diplomatically řečeno. Flora měla dost jasnou představu o tom, jak řešení oné situace dopadne. Také ho ohledně toho konfrontovala. Strašlivě se pohádali.

I z toho důvodu se Arborovi po jeho návratu vyhýbala. Což nebylo těžké, protože byl sotva k zastizení. I proto ji teď jeho veselá nálada tak rozhodila.

Nadzvedla obočí. Ale zůstala sedět na místě.

„No tak, Floro,“ řekl Arbor netrpělivě a zakmítal prsty. Oči mu svítily nadšením jako malému dítěti. „Bude se ti to líbit, přísahám.“

Potlačila nutkání zakoulet očima. V tomhle rozjařeném stavu se mu nedalo odolat. Uchopila jeho dlaň a překvapeně vypískla, když ji vši silou vytáhl na nohy. Sevřel její ruku ještě pevněji a rozběhl se s ní k Paláci. Samou dychtivostí zařadil rychlost ostrého klusu. Flora s ním pomalu přestávala držet krok, navzdory tomu, že ji táhnul za sebou.

„K-kam to vůbec jdeme?“ snažila se popadnout dech.

„To je překvapení!“ zvolal Arbor zpěvavě, aniž se na ni ohlédl.

Proběhli okolo tryskající fontány, knihovny a kuchyně. Před sochou jákéhosi hrdiny svírajícího lví hlavu zatočili doleva. Flora překvapeně vytřeštila oči. Proč ji u všech všudy Arbor vlekl do nepoužívaného křídla Paláce?

Konečně zastavili před nějakými dveřmi.

Arbor je obsáhl mávnutím ruky a pyšně se na ni zazubil. „Tak tady to je!“

„Tys mě sem táhl takovou dálku a tak rychle, abys mi ukázal... dveře?“ vyhrkla Flora, jakmile popadla dech. Založila si ruku v bok a přejela dveře pohledem.

Arbor zvedl prst do vzduchu. „To není správná otázka, Floro. Spíš by ses měla ptát: Kam vedou?“

Floře zacukaly koutky. „Dobrá. Ať je po tvém, Arbore. Kam vedou ty dveře?“

Zazubil se. „Proč se nepodíváš sama?“ Strčil do nich a ony se se skřípěním otevřely. Znovu máchl paží. „Až po vás, má paní.“

Flora by nejradši obrátila oči v sloup, ale i tak popadla látku svých šatů do rukou a vznešeně, jako opravdová dáma, překročila práh. Netušila, co čekat. Ale prázdnou místnost, až na těžký mahagonový stůl uprostřed, rozhodně ne.

Ohlédla se na Arbora. Nechápala, co to má znamenat.

„To je... prázdná místnost,“ řekla.

Arbor přikývl. „Přesně tak.“

Flora si promnula krk. „Asi... to nechápu?“

Arbor pobaveně zavrtěl hlavou a vešel do místnosti. Rozpřáhl paže. „Tohle, milá Floro, není jen tak ledajaká místnost. Tohle je budoucí kancelář aztlánského guvernéra.“

Floře samým šokem spadla brada. Mohl tím Arbor opravdu myslet – „Když jsem na hranicích urovnával ten spor s Aztlány... naše setkání šlo nečekanou cestou. Vyslechl jsem jejich požadavky, jejich názory a pohled na věc a slovo dalo slovo. Dohodnul jsem se s několika jejich náčelníky. Chtěl jsem, aby si zvolili zástupce, který je bude zastupovat ve floské radě. Zatím o tom stále jednáme, ale věřím, že brzy zde přivítám nového člena Nejvyšší rady.“

Flora samým překvapením zapoměla dýchat. „J-jak?“ vykoktala.

„Tehdy jsi mi řekla pár věcí, které jsem nedokázal vyhnat z hlavy.“ Arbor nepřítomně přejel dlaní po desce stolu. „To, co jsme udělali Prvním národům... nebylo správné. A myslím si, že další válka s Aztlány není řešením. V tomhle... v tomhle s otcem nesouhlasím.“

Všimla si, jak zatnul pěsti.

Král byl už delší dobou nemocný. Už nepochodoval po chodbách jako přerostlý čáp ani svým hřmotným hlasem nekáral služebnictvo a stráž. Už jen tiše seděl na trůně, zahalený do svého fialového pláště, a snažil se zvuky lyr a fléten zakrýt svůj chrchlavý kašel. V posledních týdnech však už neměl sílu ani na to. Jen ležel ve své obrovské posteli s nebesy a s chladným obkladem na čele tiše odpočíval. Nikdo nepochyboval o tom, že jeho čas se nachýlil.

Při tom pomýšlení Floru bodlo u srdce. Její čas nikdy nenadejde. Kolik králů takhle uvidí chřadnout a umírat?

Král možná slábl, zato energie na to, aby se hádal s Arborem, měl na rozdávání. Hlavně ohledně napjaté situace s Aztlány. Čím více královo tělo chřadlo, tím usilovněji se Arbor připravoval na svou roli budoucího krále. Docházel na diplomatická setkání se šlechtici a guvernéry provincií, pořádal opulentní večere, bankety a plesy. A mimo jiné plánoval svou vlastní korunovaci a ihned po ní zasnubní ples, kdy si zvolí svou královnu.

Do plesu zbýval ani ne měsíc a vybrané dívky ze všech koutů Plantae už byly ubytované v Paláci. Bylo jich deset, jedna krásnější než druhá. Dvě z provincie na Východě a dvě z provincie na Jihu. Pět jich pocházelo přímo z Flosu a jednalo se převážně o dcery těch nejbohatších šlechticů a několika senátorů. A ta poslední připlula dokonce až z království Castillia na ostrově Althea. Tolik krásy prý Palác už nezažil dlouhá léta, říkali všichni.

Flora je nemohla vystát.

Nesnášela všudypřítomné šustění jejich šatů a zvonivý smích, který se nesl chodbami. Nesnášela těžký nasládlý pach jejich parfémů, který ulpíval na všem, co se ocitlo v jejich blízkosti. Ale ze všeho nejvíc nesnášela jejich okaté a bezostyšné flirtování s Arborem. To, jak se culily a rděly,

když jim pochválil šaty nebo účes, jak se plaše schovávaly za vějíři a bezelstně se chichotaly, když se ho jakoby mimochodem dotýkaly ve chvíli, kdy jim něco vyprávěl, jak směšně předstíraly omdlávání a únavu, aby si získaly jeho pozornost... Obzvláště lady Catalina z Castillie v tomhle byla přebornice. Byly to strašné husy. Všechny do jedné. Nenáviděla je.

A aby to nebylo dost zlé, její pocity nikdo nesdílel. Královna z nich byla nadšená. Už druhý den po jejich příchodu do Paláce v slzách prohlašovala, že jsou pro ni jako vlastní dcery a že jí přímo utrhne srdce, až si Arbor vybere a ona se s většinou z nich bude muset rozloučit. Flora sotva dokázala potlačit znechucené odfrknutí a raději odešla do zahrad, aby si pročistila hlavu. Kam šlápla, tam vyrostla růže, červená jako krev a zlost a stejně tak trnitá.

Sázky šlechticů o to, kterou z nápadnic si princ nakonec vybere, pro ni byly dalším utrpením. Vždycky, když je slyšela vyslovovat jména jejich favoritek a pět ódy na jejich krásu, potlačovala touhu použít svou magii a nechat jim ve spodním prádle vyrašit kopřivy.

Nechtěla být zahořklá. Opravdu ne. Vždyť k tomu ani neměla důvod. Od Arbora se jakožto od nápadníka vyžadovalo, aby strávil svůj čas adekvátně s každou z nápadnic, což samozřejmě znamenalo, že se s Florou vídal mnohem méně než dříve. A tudíž mnohem méně, než by jí bylo milé.

Proto ji jeho poznámka o jejich někdejším rozhovoru tak vykolejila. Měl na práci desítky důležitějších věcí, a on si i přesto vzpomněl na hádku, co se stala tak dávno. Očividně o tom přemýšlel mnohem víc než ona. Pohládila rukou desku stolu. Ach, Arbore...

V myslí jí jako květ vykvetla vzpomínka na jejich hádku. Začalo to tím, že jakýsi šlechtic z Východní provincie přivezl ke dvoru pětici Aztlánů v okovech. Údajně je všechny pochytil v pralese. Prý napadli jeho muže, když káceli dřevo. Podařilo se jim je přemoct, zajmout a dovést až k němu. Posunky od nich vyzjistil, že to nejsou vojáci, nýbrž hráči jakési zvláštní míčové hry, a tak je přivezl, aby to před králem a jeho dvořany předvedli. Vyvolal tak mezi místní honorací naprostou senzaci. Šlechtici tleskali a výskali a při pohledu na spoře oděné Aztlány zdobené peřím se smíchy popadali za břicha. I Floře ta hra přišla úchvatná. To,

co následovalo pak, už zdaleka tak úchvatné nebylo. Král se rozhodl, že si ty zábavné divochy nechá.

Zavřeli je do velkých dřevěných klecí ve velkém sále, kam mohli lidé chodit a prohlížet si je. Za drobný poplatek jim mohli skrz mříže prostrčit jídlo a vodu. U toho však nezůstalo. Dvořané klepali na mříže, pokřikovali a dělali na Aztlány posunky. A když se jim zdálo, že se dost nehýbou, štouchali do nich klacky, aby je vyburcovali. Chovali se k nim jako ke zvířatům. Flora to znechuceně pozorovala.

„Ty s tím nic neuděláš?“ obořila se na Arbora, když spatřila, jak skupina dětí po Aztlánech hází burákové slupky a brucením paroduje jejich nezvyklou řeč.

Arbor na to strnule hleděl. Nic neříkal. Jen jeho pevně sevřené rty dávaly najevo, že se mu celá ta situace hnusí stejně jako jí.

„Nemůžu,“ řekl nakonec. „Král je chtěl mít v klecích. Nemůžu jít proti otcovým rozkazům.“

„Takže je radši necháš, aby se k nim chovali takhle?“ mávla Flora rukou k dětem, které na Aztlány dál křičely a dělaly na ně škaředé obličejy.

Arbor se zprudka nadechl. „To ty vůbec nemůžeš pochopit, Floro. Aztláni nejsou lidé v tom pravém slova smyslu –“

„Lidé!?“ vyprskla. „Vždyť... u všech kytek světa, podívej se na ně! V čem ti připadají jiní než vy?“ Prudce zavrtěla hlavou. „Já to prostě nechápu, Arbore. Je to tím, že nejsou tak bleďí jako vy? Vždyť i růže jsou bílé, rudé, žluté a růžové. A pořád jsou to růže! Pořád jsou krásné!“

Arbor na to nic neřekl. Zarytě mlčel. To bylo poprvé, kdy si Flora uvědomila, že má stránky, které nedokáže milovat.

„Ani nevíš, jak moc jsi mě zklamal,“ odsekla a než ji Arbor stihl zastavit, rozběhla se ke klecím.

Podarilo se jí rozbít zámek na první z nich a otevřít dveře, ale to už ji strážní táhli pryč. Samozřejmě, že ji trest od krále neminul. Svým vzpurným chováním si vysloužila týden domácího vězení ve svém pokoji. Arbor ji několikrát přišel navštívit, ale odmítala s ním mluvit či vůbec vzít na vědomí jeho přítomnost. Doneslo se k ní však, že se nějakým záhadným způsobem všichni Aztláni dostali z klecí ven a utekli. Pro sebe se usmála.

„Je tu ještě něco, co bych ti chtěl ukázat,“ řekl Arbor a přerušil tak tok jejích myšlenek.

Vzal ji za ruku a vyvedl ji ven na chodbu. Celá zeď byla pokreslená vyobrazeními bohů a bohyň, celého aztlánského panteonu. Flora zalapala po dechu.

Arbor se na ni podíval. „Líbí se ti? Nechal jsem je vypodobnit přesně tak, jak mi je popsali.“

Flora přistoupila ke křiklavým malbám. S úsměvem si prohlížela jejich vyceněné zuby, obsidiánové drápy a pěrové členky.

„Jsou... velmi osobité.“ Pousmála se. Dotkla se rukou rudooranžového boha, který představoval Slunce.

„Asi to bude chtít víc, než jen pár maleb na zdi a jednu pracovnu, abychom překonali tolik staletí nenávisti a nepochopení, co?“ pronesl Arbor unaveně.

Flora na to nic neřekla. Jenom se na něj podívala.

„Co že tak najednou, Arbore?“ zeptala se po chvíli dlouhého ticha.

„Uvědomil jsem si jednu věc, Floro. Válkou náš svět lepší nebude.“ Natáhl ruku a rovněž se dotkl malby jedné bohyně. „A taky jsem přemýšlel, co jsi mi říkala tehdy o těch růžích. Že jsou všechny jinak barevné, ale všechny jsou krásné. Byla by škoda se o tu krásu ochudit. A pak... Cítím, že tohle je krok tím správným směrem. Nebude to snadné,“ povzdechl si. „Ale to jsou ty správné věci málokdy. Té nenávisti na obou stranách bylo dost. Co myslíš?“

„Myslím...“ řekla Flora a podívala se mu do očí. Na rtech jí tančil úsměv. „Myslím, že tohle je začátek.“

DŘÍVE...

CHLAPEC TŘÍ JMEN

(770 let po Pádu)

První věc, kterou chlapec při příchodu na svět uslyšel, byl válečnický pokřik.

Zuřivý, oslavný ryk se nesl vzduchem a smísil se s matčinými výkřiky bolesti a chlapcovým hlasitým pláčem. Vyrazila ho porodní bába, jak to bývalo zvykem, když se narodil chlapec. Vívala na světě nového válečníka. A zároveň tím válečným pokřikem oslavovala i matku, neboť zvítězila v udatném boji za přivedení dítěte na svět. Mexikové samotný porod považovali za bitvu. Těhotné ženy byly v jejich očích bojovnice, chystající se na krvavou bitvu v doprovodu svých spolubojovnic: porodních bab. Rodičce samotné bylo potřeba prokázat stejné úcty jako válečníkovi, který zajal nepřítele. Skrz páru ovoněnou bylínami, která naplňovala celou *temazcalli*, se rýsoval obrys oné bojovnice, novopečené matky. Žena ztěžka oddechovala a na zpocenou tvář se jí lepily pramínky vlasů.

Oči měla zavřené a pleť nezdravě bledou.

Měla těžký porod. A hlavně příliš brzký.

V okamžiku, kdy začala mít bolesti, ji porodní báby přesunuly sem, do parní lázně *temazcalli*, aby je teplá voda zmírnila. Jako urozená žena měla *huey cíhuatlahtoani* k dispozici hned tři porodní báby, aby splnily všechny její požadavky. Když se přiblížil čas, kdy mělo dítě přijít na svět, přiložila jí ta nejstarší ke rtům džbán s bylinou *cihuapatli*, nadrcenou a uvařenou s vodou. Na velké bolesti jí zase dala nastrouháný ocas vačice, který měl silné vypuzovací účinky a měl zajistit hladký

průběh porodu. Mávla rukou na zbylé porodní báby, aby připravily očišťující lázeň, pleny a sukna, aby měly do čeho zabalit novorozeně.

Avšak minula hodina, dvě, půl dne, a dítě stále nepřicházelo.

Porodní bába začínala být zoufalá. Třásla matce hlavou, rukama a nohama ji bušila do zad. Povzbuzovala rodičku slovy i masážími břicha, modlila se k Cíhuacoatl, Tonantzin, Chalchiuhtlicue i Itzpapalotl.

Prosila. Plakala. Bědovala. Modlila se.

Všechno marně.

Uběhla noc a jeden den.

Porodní bába přemístila matku do koupele, kde se jemným prohmátáváním pokoušela dítě v břiše narovnat, aby vyšlo ven zpříma. Pak znovu poklekla před oltářem a opět se modlila k Cíhuacoatl, za zdraví matky i dítěte. Se skloněnou hlavou se však už tiše připravovala na nejhorší. Porodit během neblahých dnů *nemontemi*... už to samo o sobě bylo znamením smrti.

Modlitby k Tonantzin jí pozvolna odumíraly na jazyku. Porodní bába začínala propadat zoufalství. A zoufalství vede lidi k šíleným věcem. A tak se pomodlila k jinému božstvu než k bohyním mateřství. K božstvu, jež přinášelo štěstí, ale i zmar a zkázu. K božstvu temnoty. K Tezcatlipocovi.

„Nimmana moxochiuh, nic ehua mocuic,“ šeptala horlivě. *„Maocuel achic nimitzonahuilti!“*

Teplota poklesla. Plameny ohně se roztančily, jako by je rozehnal neviditelný vítr. V kouři se zjevila rozšklebená tvář, černá a strašlivá. Porodní bába polekaně zmlkla.

Žena v lázni náhle zasténala. Její sténání se brzy změnilo v křik, ke kterému se záhy připojil další a dítě konečně přišlo na svět.

Ani teď, když chlapce konečně držela v dlaních, tomu porodní bába nemohla uvěřit.

Zázrak.

Sevřela novorozeně v dlaních pevněji a pronesla k němu slova, jež náležela novorozeným chlapcům: „Můj milovaný synu, věz, že toto místo, kde ses narodil, není tvým pravým domovem. Tento dům, toto

místo, je jen tvůj úkryt, kde vyrosteš a rozkveteš. Tvá pravá vlast je někde jinde, jsi zaslíben jinému místu, poli, na němž se vedou války, poli, na němž jsou sváděny bitvy. Tam jsi byl vyslán. Tvým posláním, tvým dědictvím je válka,“ šeptala mu do ucha slova, která už zašeptala stovkám novorozenátek. Sevřela chlapce v rukou pevněji. „Tvým úkolem je sytit Slunce krví nepřátel a jejich těly krmit Tlaltecuhтли, naši zemi. Tvým pravým domovem je Tonatiuh, Slunce, jež se nachází na nebesích. Budeš jej uctívat a velebit a možná budeš jednoho dne hoden toho, abys v jeho jménu zemřel, a dostane se ti od něj květinové smrti.“ Květinová smrt, *xochimiquizтли*, byla totiž smrt na bojišti.

Odpovědí jí byl jenom pláč. *Má silný hlas*, pomyslela si. *Dobré znamení*. Položila chlapce do kolébky a vzala do ruky obsidiánový nůž, aby odřízla pupeční šňůru.

„Tvá pupeční šňůra, náleží Tlaltecuhтли a Slunci. Patří do rukou statečných válečníků, aby ji předali tvé matce Zemi, ale také tvému otci, Slunci. Pohřbí ji uprostřed pole, na němž jsou sváděny bitvy. Tak budeš zasvěcen Slunci a Zemi. Tím jest zpečetěn slib, že tvým posláním bude válka a tvé jméno bude vepsáno do půdy bitevního pole, aby tvá osoba ani tvé jméno nikdy neupadly v zapomnění.“

Znovu jej vzala do náručí. „Žij a pracuj, milovaný synu. Přeji si, aby tě doprovázel a opatroval tě Tloque Nahuaque, ten, kdo je všudypřítomný a všeobjímající.“

Porodní bába vložila chlapce do náručí jeho matky a šla připravit posvátnou lázeň. Zurčení tekoucí vody se mísilo s chlapcovým pláčem.

„Ó válečníku, ó milovaný synu, vyslal tě k nám z nejvyššího nebesám Ometeotl,“ pokračovala porodní bába v proslovu. Pláč utichl. V matčině náručí se chlapec konečně utišil. „Sám Quetzalcoatl k nám z nebes přivál tvou duši. Položil do prachu drahokam a drahocenné pero.“ Pero a drahokam symbolizovaly lidskou duši a sám Quetzalcoatl, napůl pták, napůl had, zase ztělesňoval nebeský původ lidské bytosti. Pera byla duchem člověka, zatímco jeho tělo se jako had vleklo po zemi, ale duch mu dovoľoval poznat radost ze stvoření.

Porodní bába položila *huey cíhuatlahtoani* ruku na rameno. Bylo zvykem, že se rituálu očištění koupele účastní i matka. Žena se

malátně postavila na vratké nohy. Tiskla si chlapce k hrudi, jako by se bála, že jí ho v příští chvíli vyrvou z náručí. Novorozenec nejspíš vycítil matčin neklid a dal se znovu do pláče.

Porodní bába matce pokynula a ta jí dítě neochotně předala. „Nyní zauje požehnáním bohyně Chalchiuhtlicue.“

Opatrně vložila stále plačícího chlapce do koupele a nalila mu na hlavu vodu ze džbánku, což ho na chvíli umlčelo. „Přijmi tuto vodu, jež nám dává život. Ale také očišťuje, smývá špínu z našich srdcí. Nechť chladivá tato voda očistí tvou duši od zla, jež tu bylo od samotného počátku.“

Chlapec přestal plakat i křičet. Teď už jen smutně pofňukával.

Porodní bába osušila chlapce, zabalila ho do peřinek a čtyřikrát ho zdvihla do vzduchu, jako nabídku bohům. Poprvé Ometeotlovi. Pak Tonantzin, božské matce a ochránkyni. Potřetí duchům všech bohů, kteří přebývali v Teotihuacánu, a konečně počtvrté, Slunci.

Pak se pomodlila k Huitzilopochtlimu, bohu války, aby chlapci požehnal a učinil z něj velkého válečníka. Pak podala dítě matce. Ta si ho malátně převzala a přivinula si ho k prsům, aby ho nakrmila.

Porodní bába se na znamení úcty dotkla prsty země a rtů a s hlavou uctivě skloněnou zabalila do kusu látky chlapcovu pupeční šňůru a odešla z *temazcalli*.

Jakmile *huey tlatoani* porodní bábu spatřil přicházet, prudce se napřímil.

„Má žena – Tozquentli... je...“

Porodní bába se usmála. „Živá a zdravá.“

Panovníkovu tvář zaplavila zdrcující úleva. Vzápětí mu však tvář zbrázdily vrásky pochyb. „A mé dítě? Je –“

„Oba jsou naživu, *notecuhtli*. Matka i dítě.“

Bylo vidět, jak se mu ulevilo. Sepjal ruce a poděkoval bohům za to, že stáli při jeho rodině. Když se obrátil na porodní bábu, oči mu zajiskřily vzrušením.

„Děvčátko?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Chlapec.“

Motecuhzomovou tváří projel překvapený záblesk, který nakonec podbarvil lehký odstín zklamání. Nejen jeho žena, ale i on sám doufal v dceru. „Nevadí,“ pronesl a s hrdelním odkašláním znovu nabyl svůj stoický klid. „Tak tedy chlapec. Bohové projevili svou vůli.“

Porodní bába na to nic neřekla. S krátkou úklonou hlavy předala otci chlapcovu pupeční šňůru zabalenou v látce z agávodých vláken. „Pro vás, *notecuhtli*.“

Motecuhzoma si ji rozpačitě převzal. Porodní bába se na něj vědoucne usmála. „Jistě víte, co s ní máte dělat.“

„Samozřejmě,“ odvětil panovník stroze. Pokynul někomu ve stínech. „Xipile!“

Vpřed vystoupil válečník. Vysoce postavený, soudě podle jeho sandálů, vzácného peří a drahých šperků. Před panovníkem uctivě sklonil hlavu, poklekl k zemi a dotknul se prstem země a svých rtů.

„*Notecuhtli*,“ řekl, hlavu stále sklopenou. „Přijměte prosím mé gratulace k narození syna. Jaký to šťastný den, jaký to dar od našich bohů. Kéž vám bohové žehnají i nadále.“

Motecuhzoma jeho přání i gratulace přijal strnulým kývnutím.

Xipil zašmátral rukou v záhybu své bavlněné zbroje. „Toto jsem přinesl vašemu synovi jako dar.“

Předal panovníkovi malou vyřezávanou krabičku. Motecuhzoma ji otevřel. Uvnitř ležel malinkatý štít *chimalli*, šípy a *macuahuitl*. Nebyly to skutečné zbraně, jen jejich napodobeniny.

Motecuhzoma krabičku zavřel a přikývl. „*Tlazohcamati*.“

„Čeho dalšího ode mě žádáte, *notecuhtli*?“

Motecuhzoma ho vyzval, aby se zvedl. Předal mu zabalenou pupeční šňůru. „Vezmi si ji, Xipile. Zakopej ji na bojišti na znamení slibu, že chlapcovým posláním bude válka.“

Xipil si s posvátnou úctou balíček převzal a sklonil hlavu. „Jak poroučíte, *notecuhtli*. Máte nějaké konkrétní přání?“

Motecuhzoma se na chvíli zamyslel. „U Xochimilca,“ řekl nakonec.

Xipil pokývl hlavou, znovu se poklonil a vzdálil se.

Porodní bába se pro sebe usmála. *Xochimilco*. Dobrá volba. Všichni věděli, že to byla první bitva mladého pána Motecuhzomy, při které získal svého prvního zajatce. A pokud bude pupeční šňůra jeho syna zakopána na místě vítězné bitvy, mohlo to zajistit, že z chlapce vyroste skvělý válečník. Pupeční šňůry děvčat se naproti tomu pohřbívaly v domě, nejlépe poblíž ohniště. Při tom pomýšlení se porodní bába zachmuřila. Věděla, jak moc *huey cíhuatlahtoani* toužila po holčičce. Však se za to také modlila ke všem bohyním mateřství, Xochiquetzal, Coatlicue i Chalchiuhtlicue. Avšak nebylo jí přáno.

Porodní bába pokrčila rameny. *Inu. Člověk míní, bohové mění*. Měli pro své jednání důvod, tím si byla jistá. Ačkoliv... zrovna toto jí přišlo až příliš kruté.

„Přineste mi ho,“ pravil Motecuhzoma. „Chci vidět svého syna.“

Porodní bába přikývla a odběhla.

Za chvíli se vrátila s malým uzlíčkem v rukou. Panovníkovi při pohledu na něj zvlhly oči. Nedočkavě k němu natáhl ruce a přivinul si ho k hrudi. Dotkl se prstem synovy tvářičky a oči se mu vlhce zaleskly, když chlapec sevřel drobnou ručkou jeho ukazováček. Porodní bába ten moment něžnosti strnule pozorovala.

Po chvíli chlapec otce pustil. Ten toho využil a zastrčil do peřinek malinkatý štít a zbraň. Chlapec sevřel v malé ručce okraj štítu a zavřel oči.

Během čtyř dnů od narození by měl chlapec obdržet jméno. Obvykle podle data narození. Dnes byl den *nahui-ehcatl*. Chlapec by tak měl dostat jméno podle tohoto dne. Nebylo to však pravidlem. Někdy děti dostávaly jména podle mimořádné události, například podle komety, která se v době jejich narození objevila. K tomu se však přistupovalo jen v případě, že se dítě narodilo v nepříznivý den. Vzhledem k tomu, že zrovna byly *nemontemi*...

„Jaké jméno mu dáte?“ zeptala se porodní bába nesměle.

Motecuhzoma se zamračil. „Který bůh vládne tomuto dni?“

Porodní bába se zachvěla. „Žádný. Ale během porodu mi svou tvář ukázal Tezcatlipoca, *notecuhtli*.“

„Pak to tedy bude Tezcatlipoca. Nemůžeme si dovolit pohněvat si temného boha,“ zašeptal. „A pak... Třeba mu dá své požehnání.“

Požehnání obsidiánem, dýmem a klamem. Krásné to dědictví, pomyslela si porodní bába, ale nahlas nic neřekla. I když se k temnému bohu sama modlila za chlapcův bezpečný příchod na svět, tohle tak úplně nechtěla.

„Vidím na vás, že mi chcete něco sdělit,“ pronesl *huey tlatoani*.

Porodní bába se obrnila před tím, co mělo přijít. „*Notecuhtli*,“ sklonila uctivě hlavu. „Chlapec se narodil zdravý. Ovšem... Narodit se během nešťastných dnů *nemontemi* je jedna věc, ale... Vaše paní... ztratila hodně krve. Chybělo jen málo, a mohla se z ní stát *cíhuateotl*.“

Uctívanou, ale obávanou bytostí, v kterou se změní žena, když zemře při porodu. Její duše odejde do místa zvaného Cíhuatlampa, kde bude jejím úkolem doprovázet Slunce při jeho pádu oblohou. Jednou za dvaapadesát let se však bude moci vrátit na zem v podobě strašlivé ženy s lebkou místo tváře, orlími pařáty místo prstů, náhrdelníkem z lebek na nahé hrudi a opaskem z dvojhlavého hada, aby cíhala na křižovatkách a způsobovala nemoc a ochrnutí či unášela děti a místo nich zanechávala jen nůž.

„A chlapec...“ pokračovala porodní bába strnule, „narodil se příliš brzy. Je malý a slabý. Měli byste se i s paní připravit na nejhorší. Obávám se, že dnešní noc nepřežije.“

Motecuhzomova tvář se zatvrdila. „Zda přežije, či zemře, necháme na vůli bohů. Nepřivolávejte zkázu na jeho hlavu v tento den, ženo.“

Porodní bábě se rozpálily tváře zahanbením. Poníženež sklopila zrak. „Odpusťte, *notecuhtli*.“

Motecuhzoma se narovnal. „Je-li to vše, co jste mi chtěla sdělit... můžete jít. Vaše služby již nejsou potřeba.“

Porodní bába na malý okamžik pootevřela ústa. Chtěla říct *huey tlatoanimu*, co přesně se odehrálo v *temazcalli* předtím, než jeho paní úspěšně přivedla na svět syna. O tom, jak se roztančily plameny, o tom, jak se modlila k černému bohu a v kouři zahlédla jeho strašlivou tvář. Ale nakonec si to rozmyslela a jen uctivě sklonila hlavu.

Nepřivolávejte zkázu na jeho hlavu v tento den, ženo.

Zařídí se tedy podle jeho rady.

„*Tlazohcamati, notecuhtli*. Kéž náš pán Huitzilopochtli učiní vašeho syna tím největším válečníkem pod Sluncem.“

Motecuhzoma uctivě sklonil hlavu na znamení díků. „*Tlazhacamati huel miac*.“ S těmi slovy se otočil a vyšel se svým synem ven.

Po té době strávené v potemnělé *temazcalli* se mu zdál venkovní svět příliš jasný, příliš barevný. Přitiskl si syna k hrudi a stoupl si na balkon. Odsud mohl krásně vidět panorama města. Vítr čeril hladinu jezera a přinášel k němu vůni květin a kukuřičných placek z nedalekého tržiště. Zhluboka se nadechl a kochal se pohledem na své město. Chlapec v jeho náručí se zavrtěl, ale neprobudil se. Podíval se na něj.

Syn. Další chlapec.

Povzdechl si. Opravdu věřil, že tohle dítě bude děvče. Tozquentli po dceři toužila víc než po čemkoliv jiném. Po tom, co se narodil Xiuhcoatl, nemohla dlouho počít. A během let pak o dvě děti přišla ještě dřív, než se stihly narodit. To, že vůbec donosila toto dítě, byl skutečný dar od bohů. Hned zítra uspořádá válečné tažení, aby získal zajatce, které by mohl na znamení díků obětovat ve jménu Xochiquetzal.

Přejel prstem po tváři svého spícího syna. To dítě bylo dar. Odmítal o něm uvažovat jinak. *O Tezcatlipocovi*, opravil se v duchu. Při tom pomyšlení mu po zádech přeběhl mráz, navzdory spalujícímu horku, které v tuto denní hodinu Tenochtitlán sužovalo.

Aby byl upřímný sám k sobě... nebylo mu úplně po chuti, aby jeho syn nesl jméno temného boha. Jenže už se nedalo nic dělat. Temný bůh byl neviditelný a všudypřítomý – mohl chodit po nebi, v podsvětí ale i na zemi. A právě ve světě smrtelníků rád vyvolával spory a války. Tradovalo se, že on jako jediný ze všech bohů rozumí chodu světa. Někdy přinášel bohatství a panství, sílu, slávu, hodnosti a pocty, ale stačilo, aby se rozzuřil a mohl si je zase vzít zpět. Mohl člověku požeňnat, ale také ho proklít a to pouze na základě výše prokázané úcty. A Motecuhzoma odmítl proklít nevinné dítě kvůli

své vlastní nerozvážnosti. Jméno tak chlapci zůstane. Leda... leda že by mu dal ještě jedno. Spousta dětí měla více jmen, nebylo na tom nic neobvyklého.

Jenže... které chlapci vybrat?

Motecuhzoma se začal rozhlížet okolo sebe, jako by mu snad jeho okolí mohlo napovědět. Oči mu padly na rozkvetlou opuncii v květináči pod oknem. Na její trnité listy obsypané šťavnatými plody.

Že by... Nochtli? Kdepak, to bylo příliš přízemní.

Upřel pohled na vodní hladinu a zdánlivě nebezpečí, jež skrývala.

A co Ahuitzotl po otci?

To rovněž zavrhl. Nechtěl, aby jeho syn musel vláčet břemeno krvelačné zrůdy, jakou se stal Motecuhzomův vlastní otec. Ale zároveň mu nechtěl dávat nic tak šíleného, co dal jeho bratr Acaxel svému prorozenému synovi. *Cuitláhuac*. Při té vzpomínce se zašklebil. *Místo výkalů*. Opravdu? Co mu to nebohé dítě kdy udělalo?

Zklamaně si povzdechl a přemýšlel nad tím či oním jménem. *Chimalpilli? Ixtlilxochitl? Tizoc?* Nic se mu nezdálo pro jeho druhorozeného syna vhodné.

Tok jeho myšlenek prořal nějaký zvuk. Orlí křik.

Motecuhzoma poplašeně zvedl zrak.

Vysoko nad ním kroužil orel skalní. Motecuhzomovi ohromením spadla brada. Majestátní pták neslyšně plachtil vysoko na obloze, nadnášený vzdušnými proudy.

Cuauhtli. Orel. Symbol slunce.

Motecuhzoma sevřel svého syna pevněji v náruči a uchváceně hleděl na vznešeného ptáka. Orel nad jeho hlavou opsal několik kruhů. Znovu vyrazil hrdý pokřik, jaký vyráželi i orlí válečníci, a vrhl se střemhlav k zemi. Přitiskl křídla k tělu a řtil se k vodní hladině jako šíp vystřelený z luku. Motecuhzoma zatajil dech.

Když už se zdálo, že se orlovo ladné tělo roztříští o vodní hladinu, roztáhl pták křídla a vyrovnal svůj let. Přitom chňapnul pařáty po něčem ve vodě a stejně ladně se vznesl do vzduchu. V jeho drápech se mrskala ryba. Vystoupal k nebi a zmizel kdesi za horami.

Motecuhzoma to celé pozoroval s ústy pootevřenými úžasem.

Syn v jeho náruči se neklidně zavrtěl a zakňoural hlady. Otevřel svá modrá očka a zamžoural na otce.

Ano, uvědomil si Motecuhzoma s úžasem. Ano.

„Už vím, jaké jméno ti dám. Budeš se jmenovat Cuauhtémoc,“ oznámil hrdě a pyšně se na svého syna zahleděl. Ten v odpověď netrpělivě zakňoural.

Cuauhtémoc.

Klesající orel.

Porodní bába prorokovala, že chlapec nepřežije první noc.

Jenomže on přežil. Přežil první noc i první týden svého života. Potom měsíc a pak i rok. Nicméně byl to velice těžký rok, pro všechny okolo něho.

Chlapec byl velmi citlivý, dráždily ho příliš hlasité zvuky a často plakal. Jako by ho snad jiní lidé děsili. Když si ho poprvé pochoval jeho starší bratr Xiuhcoatl, usedavě se rozplakal. A když se jednou nad jeho kolébkou sklonil Mazatl, rozječel se tak, že ho musela Tozquentli okamžitě utěšit. Jen v jejím náruči našel útěchu. To se vždy pronikavé nářky změnily na tiché pofňukávání, až nakonec chlapec zcela ztichl. To, co na něj účinkovalo nejlépe, byly ukolébavky. Večer co večer se tak nesl palácem zvučný hlas jeho matky:

*„A yn ompeuh y ye nocuico xochicalitec
nicman noconmama nopiltzin
noconahuiltiz ololotzin
ololo mahcehua in conetl Tezcatlitzoton oo
huiya
maca oc xichoca nopiltzin
yn toconitotiz y moxochitzin i yhuan
mocalatzin ololotzin.“*

*Započnu svou píseň v domě květů,
do náručí беру svého syna,
zabavím ho, maličkého,
maličký, můj milovaný, Tezcatlipoco,
už neplakej, můj synu,
roztančíš své květiny, můj maličký.*

Když se dostala až k této části, vždy svého syna jemně, co nejjemněji položila do kolébky a láskyplně mu odhrnula bílé vlásky z čela. Zpívala dál.

*„A ololotzin ololo mahca oc xichica
in tinoconetzi
tzo nimitzontecaz mocoçoltzinco
huallaz ye mota
Tezcatlitzoto
mitzonhuihuixoz yiao ahuiya.“*

*Ach, maličký můj, už neplakej,
mé milované dítěátko,
uložím tě do kolébky,
brzy přijde tvůj otec,
malý Tezcatlipoco,
pohoupe tě v náručí.*

Nejinak tomu bylo i onoho osudného večera, kdy chlapec přišel ke svému třetímu jménu. Tozquentli vtiskla svému dítěátku na čelo něžný polibek a uložila ho ke spánku. Chystala se odejít, ale zarazil ji nezvyklý zvuk. Zvuk chlapcova zvonivého smíchu.

„Nochalchihuitl?“ oslovila ho znepokojeně. Otočila se.

A ztuhla zděšením.

Nad chlapcovou kolébkou se skláněl černý stín. Ne, spíš to bylo něco temného a hustého jako... kouř. Zamrkala. Z černého dýmu skutečně prosvítala silueta muže. Byl vysoký a pod kůží černou jako noc

se mu napínaly svaly. Jeho tvář byla krásná a děsivá zároveň, zpoza dvou žlutých pruhů svítily dvě oči, zlaté a divoké stejně jako jaguáří. Usmíval se; z jeho pootevřených rtů visely špičáky ostré jako dýky.

Tozquentli byla úplně omráčená hrůzou, nedokázala se ani hnout. Zato její chlapec nikoliv. Viděla, jak k temnému bohu natahuje baculaté ručky a zvonivě se směje. Černý cizinec strčil do kolébky prst zakončený ostrým drápem a přešel jím chlapci po tváři.

V hrudi se jí rozhořel mateřský instinkt, touha bránit své děti za každou cenu stejně zuřivě, jako Coatlicue, jako Cihuacoatl. Vrhla se vpřed, ale cosi ji zadrželo. Paže a nohy jí omotaly pramínky kouře. Škubala sebou, ale nemohla se ani hnout. Jakási podivná, zvrácená magie ji držela na místě.

„*Jsi kurážná,*“ řekl ten cizinec, aniž k ní zvedl oči, a stále laskal jejího syna po tváři. „*Chci říct... na smrtelnici,*“ dodal a ještě víc se zazubil.

Tozquentli sebou trhla. Jeho zuby jí připomínaly ostré tesáky jaguárů, kteří žili v manželově zvěřinci. Uvědomila si, s kým má tu čest. Měl různá jména. *Yoltecuhtli. Pán noci. Tliltecuhtli. Černý šlechtic. Titlacahuan. Ten, jehož otroky jsme. Nebo Yohualli-Ehecatl. Noc-Vítr,* což zdůrazňovalo jeho povahu jako neviditelného a vsudypřítomného božstva. Ale všichni ho znali pod jedním jménem.

Tezcatlipoca. *Dýmající zrcadlo.* Temná zrcadla na jeho noze a hrudi mohla předpovídat budoucnost, ale také deformovala obrazy věcí a vytvářela nepravdy, klamné stíny a falešné představy. Byl bohem temnoty, noci, války, obsidiánu a jaguárů. Patronem šlechticů a králů, ale stejně tak i žebráků a chudáků. Bohem, jenž zapříčinil pád Tollánu. Bohem, který zničil hned několik předchozích Sluncí. Ničitel řádu. A bůh, jehož jméno nesl její syn.

Přišel se podívat na svého jmenovce, pomyslela si zděšeně. Přelila se přes ni vlna úzkosti. Co mu jen mohl chtít? Pohněvali si ho nějak? Co když ho urazilo, že dali synovi jeho jméno? Sebere jí ho? Zabije ho jako trest za tu urážku? Měla by padnout na kolena a začít prosit o milost?

Kdyby to šlo, udělala by to. Jenže se nemohla ani hnout. To jí však nezabránilo, aby se v kouřových poutech nevzpouzela.

„Zuřivá a bojovná,“ zapředl temný bůh. Rty se mu roztáhly do krutého úsměvu. **„To se mi líbí. Neboj. Brzy dostaneš svou šanci ukázat, jak moc ho miluješ.“**

Tozquentli zasténala. Vteřiny ubíhaly a stále se nic nedělo.

A pak pouta konečně povolila.

Padla k zemi a prudce zalapala po dechu. Přitiskla si dlaň na své bušící srdce. Rozhlédla se po místnosti, hledala Tezcatlipocu. Ale temný bůh byl pryč.

Z otupělosti ji vytrhl zvuk chlapcova pláče. Všechno ostatní šlo v tu chvíli stranou.

„Tezcatlipocatzin,“ zamumlala tiše a doklopýtala k chlapcově kolébce. Vzala ho do náručí a rychle ho prohlédla. Nic mu nebylo. Rychle si ho přitiskla k prsům, líbala jeho malou hlavičku a děkovala všem bohům za to, že je v pořádku. Houkala ho v náručí a tiše mu broukala slůvka jeho oblíbené ukolébavky, dokud se zase neuklidnil.

Dál ho chovala a tékala očima po pokoji. Po bohu temnoty tu nezůstalo ani stopy. Nic. Ani kudrlinka kouře. Kdyby nebylo uplakaného obličejе jejího syna, mohla by říct, že se jí to všechno jenom zdálo. Tozquentli zavrtěla hlavou. A proč vlastně ne? Mateřství ji nesmírně vyčerpávalo. Poslední dobou měla špatné spaní a jen stěží by dokázala odlišit skutečnost od přeludu. Naposledy pohoupala syna v náručí. Byl to všechno jen výplod její fantazie, nic víc.

Chtěla položit dítě zpět do kolébky, když ji zaujal černý záblesk. V peřinkách leželo něco lesklého. Na chvíli si pomyslela, že to je synovo oblíbené chrastítko. Vytáhla to ven.

Byl to agákový trn. Takový, který obvykle lidé používali k šití nebo k rituálnímu sebeobětování, když neměli po ruce nic lepšího. V tu chvíli se zhrozila. Jak se tam jen mohl dostat? Spěšně syna zachumlala do příkrývek a trn odložila z jeho dosahu, aby se o něj nepopíchal. Zvědavě ho otáčela v prstech.

A pak si vzpomněla na něco, o čem kdysi dávno mluvila s manželem.

„Až bude dost velký, bude se muset pohybovat v zemi těch cizinců,“ řekl jí chvíli poté, co Tezcatlipocu uložila. „Budeme ho na to muset připravit, ale pro teď... Vyber mu nějaké jméno.“

Nakrčila tehdy obočí. „Další? Nemáš dojem, že jich má už dost?“

Položil před ni starou zaprášenou knihu. „Tady máš různá jména a slova v jejich jazyce. Vyber si nějaké, které se ti líbí.“

Tozquentli jen nadzvedla obočí.

Motecuhzoma zakouel očima. „Oni nedokážou naše jména ani vyslovit, Tozquentlitzin. A víš, co v takovém případě udělají? Dají mu nějaké sami. A já ti garantuji, že nebude hezké.“

Když totiž obdržel oficiální pozvání na jednání s králem Aurumem II., zkomolili jeho jméno na *Montezuma*. Když to ukázal Tozquentli, málem se složila smíchy.

Tozquentli prudce zamrkala a vrátila se zpátky do přítomnosti. Otáčela agávovým trnem v prstech. *Trn...*

Vlastně, proč ne? Vzpomněla si na to slovo z jazyka Floristů, kterým občas slychávala mluvit svého manžela. Tehdy ji velmi zaujalo. Líbilo se jí, jak zní.

„Ano,“ zašeptala. „*Lépine*. To se mi líbí.“

Hned zítra své rozhodnutí ohledně synova jména oznámí Motecuhzomovi.

Sklonila se nad kolébkou, aby syna naposledy políbila, když zahlédla černý záblesk. V kolébce leželo ještě něco. Tozquentli přepadla neblahá předtucha. Natáhla se a vyprostila tu věc ze synových pokrývek.

Bylo to obsidiánové zrcadlo. Dokonalý kruh vybroušený z jediného kusu obsidiánu. Zrcadlo, které vedlo na jiné místo. Temné plátno, které umožňovalo temnému bohu vidět věci, které nikdo jiný neviděl. Cesta do stínů.

Tozquentli smrtelně zbledla.

Tezcatlipoca. *Dýmající zrcadlo.*

NYNÍ...

KAPITOLA I

VRAŽEDNÁ LÉČBA

(O 22 let později)

Convallaria se zhroutila k zemi.

Épine ji zachytil dřív, než mohla dopadnout na špinavou podlahu drožky. Se zafuněním se mu ji podařilo otočit na záda. „Convallario?“

Žádná odpověď. Její tělo bylo v jeho sevření těžké a bezvládné, jako bez života. *Sakra, ta je ale těžká.* Nadhodil si ji v náručí a popadl ji za ruku. Z pohledu na černé žíly na jejím předloktí se mu udělalo zle. *Otrávená dýka. Do háje. Do háje...*

Popleskal ji po tvářích. „Convallario!“

Jedinou odpovědí mu bylo tlumené zasténání a pootevřené oči. Viděl jen bělmo. Znovu s ní zatřásl. „Prober se, no tak! Zatraceně, nejsem expert na jedy! Řekni mi, co mám dělat!“

Další zasténání.

Vina ho zalila jako rozbouřená řeka. Do páteře se mu zabodly tenké jehličky strachu. *Do hajzlu a zpátky.* Přitiskl si její čelo k tváři. Kolébal ji v náručí. *Nikdy jsem tě neměl brát s sebou,* nadával si. *Tohle celé je moje chyba. U všech bohů... Co teď?*

Do stěny drožky se opřel vítr. K uším mu dolehl tesklivý nápěv zpívaný tisícovkou hlasů: „*Maca cocoya amoyollo yehua in amotlatoltzin, antocnihua huya no iuhqui nicmati no iuhca, niqumati ohuaye yia ynehuaya ceppa ye yauh in tonemiz ohuaya ohuaya...*“

Zamrazilo ho.

Ať nezoufá si vaše srdce, vaše slova, přátelé naši. Tak jako já vím, i vy to víte: náš život jednou skončí...

„Ne!“ zavrčel zlostně. „Ji ne! Ji si nevezmete!“

„*Ma cemicac onnemi a maca ic onmiqui a ohuaya ohuaya...*!“ doznívaly mu v uších poslední sloky písně mrtvých.

Kéž by žila navždy, kéž by nikdy nezemřela...!

Přitiskl ji k sobě ještě pevněji a stisknul rty. Do očí se mu tlačily slzy. Kolečka v jeho hlavě se rozeběhla naplno. Teď nebyl čas panikařit. *Potřebuje pomoc. Léčitele.*

Jeho osobní léčitelka Tecuani, která žila v Tenochtitlánu, vyráběla protijedy z listů a kořene rostliny *tonatiuh-yciuh*, kořene *teo-iztaqui-litl*, *xoxouhqui-iztli* a *tonatiuh-yxiuh ahhuachcho*, rozemletých ve vodě společně s drtí z jasné perly, sardonyxu a *xiuh-tomolli*. To by jí pomohlo, nic z toho tu ovšem neměl k dispozici.

Musíme se dostat do Flosu co nejrychleji.

Zabušil pěstí do střechy drožky. Prudce zastavila. Položil Convallarii zpátky na sedačku a vyběhl ven do deště.

„Co se děje, pane?“ zakřičel vozka, aby přerušil dunění hromu v dálce. Posvítil si na něj lucernou. Épine si před tím světlem zaclonil oči. Mužovu otázku ignoroval. „Jak jsme daleko od Flosu?!“

„Ještě tak dvě hodiny jízdy, Vaše Excelence! Proč? Stalo se něco?“

Épine se zachvěl. *Dvě hodiny. Tolik času Convallaria nemá.*

„Mojí společníci se udělalo špatně. Musím ji co nejdřív dostat k Léčiteli.“

Přemýšlel. Jeho pohled padl na zapražžené koně. Když ho požene tryskem, mohli by to stihnout za poloviční dobu. *Ale bude to stačit? Za jak dlouho ji ten jed zabije?* Nevěděl. Ani to, ani kolik času jim zbývá. Musel pracovat s tím, že co nejméně. Už ho nemohl dál ztrácet. „Vezmu si koně.“

Přejížděl pohledem mezi klisnou a statným černým valachem. Nakonec se rozhodl pro valacha. „Odstrojte ho, prosím. Dojdu ji vzbudit.“

Našel Convallarii ve stejné poloze, ve které ji zanechal. Moc ho to neuklidnilo. Jemně s ní zatřásl. „No tak, vstávej. Dostanu tě k Noëllovi, ale musíš mi s tím trochu pomoci. Musíš dojít ke koni.“

Otevřela jedno oko podlité krví. V krku mu vyschlo. „No tak, Convallario. Ty to zvládneš.“

Se zasténáním se zvedla. Vzal ji za ruku, přehodil si ji přes rameno a podepřel ji. V závěsu ho následovala ven. Jejich společné kroky začvachtaly v bahně. Déšť jim prudce dopadal na hlavu a oslepoval je. Convallaria omámeně mžourala na koně, kterého před ně vozka přivedl. Épine si ho přeměřil pohledem.

„Zvládneš se dostat nahoru?“

„Ne.“

Její hlas byl sotva víc než šepot. Neklidem se mu zježily chloupky na krku. *Bohové, stůjte při mně.* „Nevadí. Pomůžu ti.“

Vysadil ji nahoru a pak se vyhoupl do sedla za ni. Kontury jejího těla zapadly do těch jeho, když se o něj opřela. Její hlava mu spočinula na hrudi. Byla bezvládná jako hadrová panenka. Oči zavřené, zlaté řasy rozprostřené na pihatých tvářích. Vždycky mu připadala příliš bledá, zvláště na jeho vkus, ale teď byla bílá jako kost. Vypadala tak... *křehce.* Nevěřil, že ho někdy v souvislosti s ní napadne tohle slovo.

Otočil se na vozku. „Jedte do Flosu tak rychle, jak jen můžete. Setkáme se tam.“ Pobídl koně a vyrazil.

Les duchů působil ve tmě a lijáku ještě zlověstněji než za dne. Z hloubi lesa se ozvalo zakvílení jako hlas rohu svolávající k lovu. Épine se snažil moc nenahlížet mezi pokroucené černé větve. Chtěl nahmatat ochranný amulet na svém krku a pak mu došlo, že ho dal Convallarii. Odfrkl si. *Moc jí tedy nepomohl.*

Pevněji se chytil koňské hřívky a pobídl valacha k ještě větší rychlosti. Rychlým dotekem se ujistil, že *tecpatl* je stále na svém místě. Doufal, že z něj vyzařuje takové odhodlání, že si na něj žádný hladový přízrak netroufne.

Sklonil se níž, aby snížil odpor větru. Prakticky měl bradu položenou na rameni Convallarii. Byl promoklý na kost a mrzly mu prsty, jak je měl zapletené do koňské hřívky. Zatnul zuby. Nenáviděl tu tmu a chlad. Jediné, co ho hřálo, bylo její tělo. *Jak dlouho ještě?*

Začínala se naklánět na stranu. Jemně s ní zatřásl a objal ji jednou rukou kolem pasu. „Neusínej, Convallario.“

Zavrtěla se. „Nemůžu. Jsem tak... unavená.“ Začala drkotat zuby. „J-Je mi... h-hrozná zima.“

Jednou rukou si ji přitáhl co nejbliž k sobě, aby ji zahřál. Opřel se tváří o její temeno. Její vlasy vonící po konvalinkách ho příjemně šimraly.

„Lepší?“

Plumeně zabručela.

Kůň se prohnal pod nízkými větvemi a jejich konce škrábly Ěpina do tváře. Tak tak, že se vyhnuly jeho očím.

Po chvilce se mu její tělo zase začalo vysmekávat. Sevřel ji pevněji a utrousil pod vousy peprnou nadávku. Takhle to dál nešlo. Musel ji udržet v bdělém stavu.

„Musíš zůstat vzhůru, Convallario,“ řekl a vyhnul se dalším trčícím větvím. „Vyprávěj mi něco,“ požádal ji a sklonil se, když se objevily další větve. „Třeba... proč toho víš tolik o rostlinách. Zajímala ses o ně odjakživa?“

Mdle pokývala hlavou.

„A to léčitelství? To ses naučila sama?“

„Na-naučila mě to babička.“ Kýchl a popolezla si blíž k němu. Trásla se zimou a drkotala zuby. „B-byla to b-bylinkářka. O-opravdová, n-ne j-jako ty v B-Blínu, jak v-vždycky ř-říkávala. Ž-žila v podhůří L-le-dových hor. J-jezdila jsem k-k ní. M-milovala les. A p-přírodu. N-naučila mě všechno, c-co má správná b-bylinkářka znát.“ Znovu kýchl a nešikovně si rukou otřela nos. Opřela si bezvládnou hlavu o jeho hrud. „V-vždycky jsem ch-chtěla být jako ona.“

„Ano?“ užasl a prudce zamrkal, když mu začala do očí téct voda. „Pořád se od ní učíš?“

„Už u-umřela. K-když mi bylo sedm.“ Hlasitě popotáhla. S chladem to nemělo nic společného.

Zarazil se. „Odpust. Neměl jsem se ptát.“

Vydala zvuk podobný povzdechnutí. „T-to nic. Ráda o-o ní mluvím.“

Uvolnil se. „V tom případě... Povědej mi o ní ještě.“

A tak mu vyprávěla.

O tom, jak chaloupka její babičky vždycky voněla po bylinkách, jež visely ve svazečcích u stropu. O řezbách a runách, které vyrývala do sloupů, stěn a kmenů stromů. O jejím vřelém, chraplavém hlase, který

tišil a uklidňoval a večer co večer ji pozvolna odnášel do snů. A pak vyprávěla dál. O lese, který kolem chaloupky rostl. O borovicích, jejichž špičky protínaly šedou oblohu a jejichž lepkavá smůla vždycky proněla celou mýtinu. O břízách, jejichž zlaté lístky a bílá kůra prozařovaly les jako majáky. O brusinkách, jejichž kyselé plody se červenaly v podrostu. A vyprávěla mu i o neposedném děvčátku s nezkrtnými vlasy, které si na nich s oblibou pochutnávalo.

I když jektala zuby a jejímu šepotu bylo sotva rozumět, stejně pozorně naslouchal vyprávění o jejím životě, který od toho jeho nemohl být odlišnější a zároveň nemohl být podobnější. Užasle zmlkl, zcela unesen tou myšlenkou.

Convallaria se odmlčela. Hlavu měla nehybně opřenou o jeho prsa a oči zavřené. Dýchala mělce. Lekl se, že usnula. Jemně s ní zatřásl.

„Vyprávěj mi ještě, Convallario. Pověz mi... Jaká je Severní provincie? Nikdy jsem tam nebyl. Všichni tvrdí, že je tam jen zima a sníh.“

Zavrtěla se a povzddechla si. „Jen zima a sníh? To tvrdí jen ti, co tam nikdy nebyli. Na jihu jsou pláně a rozsáhlá vřesoviště, kde není jiné barvy než růžové. Jsou tam lesy tak prastaré, že pamatují příchod prvních lidí na tenhle kontinent. Jsou tam skály, kterými když vítr profukuje, zní to jako zpěv. Ocelově šedé moře, které omývá pláže s černým pískem. Jezera tak čistá, že vidíš na dno i v jejich největší hloubce. Hory, jejichž zasněžené vrcholky se ztrácejí v oblacích. A ano, tam je ten sníh,“ uchechtla se.

„Já sníh viděl jen na vrcholu hory Iztaccíhuatl, ale zblízka ne,“ zasmil se. „Jaký je, když se ho dotkneš?“

Vydala tlumený zvuk. *To měl být smích?* „Je krásný. Čistý. Bílý. Lepkavý. Pálí, když ho držíš v prstech. A pak studí a stéká po prstech jako voda.“

„To zní hrozně.“

Další zasmání. „Je to krásné. I když se to na první pohled nezdá.“ Così zamumlala a přitiskla se k němu. Měl pocit, že je s každým okamžikem studenější.

„Třeba bude smrt taky taková.“

Málem z toho koně spadnul.

„Nedělej si legraci,“ zabručel a sklonil se před dalšími větvemi. Možná ji měl přece jen nechat spát.

„Nedělám.“

Málem si kvůli jejímu doteku ani nevšiml, že konečně vyjeli ven z Lesa duchů. Přestalo pršet a na nebi vysvitly první hvězdy.

„Všichni jednou umřeme. S tím se nedá nic dělat.“

„Nemluv prosím o smrti. Ne teď,“ řekl tvrdě a mírně se od ní od-táhl, aby se k němu tolik netiskla. Jejich vzájemná blízkost pro něj začala být neúnosná.

V tu ránu mezi jejich těla vtrhl ledový vítr.

„Už zase,“ zamumlala. V jejím hlase zaslechl smutek a tiché povzdechnutí. „Pořád se mi vzdaluješ.“ Zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Někdy je těžké být blízký někomu, kdo je tak vzdálený.“

Kopanec do břicha by bolel míň. Bolestivě polkl.

Zahleděl se na hvězdy, jako by mezi nimi byla vepsaná vhodná odpověď. Pak si povzdechl a přitáhl si ji blíž k sobě.

„Lidé nemůžou zničit něco, na co nedosáhnou,“ zašeptal jí do vlasů. Zavřel oči. „Miluju pálivé jídlo. Nejradši bych si přidával čili papričky úplně do všeho. Neumím luskat. Můj bratr to uměl a neustále mi to připomínal. Nesnášel jsem ho za to. Moje nejoblíbenější barva je červená. Líbí se mi, jak je živá a osobitá. Mám přesně sedm bratranců a pět sestřenic. A ano, jejich jména se mi strašně pletou. Rád spím pod širou oblohou. Zbožňuju, když se mohu před usnutím koukat na nebe. Vždycky vstávám ještě před svítáním, abych se mohl podívat na východ slunce. Když jsem smutný, hraju na flétnu. Rád kreslím. Nesnáším zimu, ten pocit, když ti zalézá pod nehty.“ Zhluboka se na-dechl. „Sta-stačí to?“

Pobaveně zavrnila. „Ach Épine. Kdybych věděla, že stačí nechat se přizabít a otrávit, aby ses mi otevřel, udělala bych to už dávno.“ Vzápětí zasténala a přitiskla si ruku na břicho. „Když už mluvíme o otravě... Já umřu, že?“

Řekla to s takovou odevzdaností, že ho z toho mrazilo do morku kostí. Opět si opřel bradu o její temeno a přitáhl ji k sobě.

„Neumřeš,“ pronesl do chladné tmy pod hvězdami. „Nedovolím to.“

Její smích zněl tentokrát ještě slaběji. „Lháři.“

Chtěl na to něco říct. Třeba, že se plete. Ale nechtěl lhát ještě víc.

Byl už téměř se silami v koncích, když se ve tmě před nimi objevila Palácová brána. Kontrola u ní mu proběhla jako v mlze. Pamatoval si jen, jak hnal koně zahradami jako o život, div že si nesrazil vaz. Před stáje doběhl valach úplně zpěněný. Épine seskočil dolů a předal zvíře překvapenému stájníkovi.

Stáhl Convallarii dolů. Někdy během cesty Flosem upadla do mdlob a už se neprobrala, ať s ní třásl sebevíc. Prsty nahmatal tepnu na jejím krku. Pulz měla slabý, ale pravidelný. Vyhrnul jí rukáv a podíval se na její ránu. Černé žilky se pod kůží blížily k lokti. To nebylo dobré. To *vůbec* nebylo dobré.

Vzal ji do náruče a nadhodil si ji, aby se mu lépe nesla. Nebylo zbytlí. Čekala ho ještě dlouhá cesta na ošetřovnu.

Vyrazil.

Zvolil tu co možná nejkratší cestu. Nevnímal, co se děje kolem. Překvapení sloužící mu uskakovali z cesty, když viděli, v jakém je stavu. Od krve, od bahna, se zmláceným obličejem a promočený až na kost. Měl jediné štěstí, že jednou z mnoha posilovacích metod v *calmecacu* bylo nošení těžkých vápencových kvádrů přes celé město, jinak by to asi nezvládl.

Convallaria zasténala. Přivinul si ji blíž k hrudi. „Vydrž. Už tam budeme.“

Alespoň v to doufal. V boku ho začalo píchat. Záda a paže se začaly ozývat na protest. Takhle mu plíce a ruce brzo vypovědí službu. Málem se úlevou rozplakal, když vklusal do léčitelského křídla. Překlopýtal přes bylinnou zahrádku, stále svěže vlhkou od deště. Pod botami mu praskala stébla bylin a na podrážkách mu ulpívalo bláto. Roztřesenými kroky došel až ke dveřím k Noellově pokoji, opatrně opřel Convallarii o zeď a začal do nich zuřivě bušit.

Žádná odpověď.

„Noëlle!“ zařval. Křičel tak hlasitě, že by to probudilo celý Palác, ale pro Královského Léčitele to očividně nebylo dost nahlas. Ještě trochu přidal. „NOËLLE!“

Každý úder jeho pěsti zněl jako prásknutí děla.

Stále nikdo nepřicházel.

Co když je pryč? napadlo ho a v žaludku se mu usadil ledový balvan hrůzy. Podíval se na Convallarii, pak na bylinky a zoufale přemýšlel, jestli by jí pomohl, kdyby použil některou z nich.

A pak se k jeho obrovské úlevě zpoza dveří ozvalo klení a spěšné kroky.

Dveře se rozlétly.

„Vždyť už jdu, pane na nebi, co se zase –“ Noëllovy ospalé oči se překvapeně rozevřely. Urychleně si nasadil brýle na nos. „Guvernére *Dranelle?*“

Královský Léčitel očividně spal. Knoflíky uniformy měl nastrkané do špatných dírek, jak si ji zapínal ve spěchu, a trčela mu z ní košile. Světlé vlasy mu na hlavě tvořily velký nadýchaný oblak. I brýle měl nasazené nakřivo. Oči mu však jiskřily jako blesky na bouřkou zatažené obloze.

„Co tu chcete, *Dranelle?*“ pronesl Noëll nasupeně a jedním vztekým pohybem si narovnal brýle. „Nepochopil jste snad z naší minulé konverzace, že vás tady, ve své pracovně, ve své ošetřovně a ve své *blízkosti* nechci už nikdy vidět?“

Épine měl co dělat, aby se neušklíbl. „Ano, to jste mi dal brutálně najevo. Naštěstí pro vás nejde o mě.“ Otočil se ke Convallarii a vzal ji do náručí. „Ale o ni.“

Noëll na něj nechápavě zamrkal. Pak mu pohled padl na dívku v Épinově náručí a překvapení se záhy změnilo ve vztek. „Co to má – co... co jste jí tu *udělal?*“

„*Já* nic,“ zavrčel Épine a výmluvně zvedl svůj bezvládný náklad. „A ten tón si vyprošuju. Obviňovat mě můžete až po tom, co ji vyléčíte.“

Noëllova profesní stránka naštěstí zvítězila. Stroze kývnul. „Tak dobře. Jen protentokrát, kvůli Elin. Ale to nic nemění na tom, že vás nemám rád,“ neodpustil si Noëll tu poslední poznámku. Začal si

vytahovat knoflíky ze špatných dírek a strkat je do správných. Kývl bradou ke stolu. „Položte ji na stůl.“

Épine opatrně položil Convallarii na desku stolu. Nevzbudila se. Nevydala žádný zvuk. Nedala nijak najevo, že má ponětí, co se kolem ní děje. Épine odsunul stranou květináče s bylinkami, aby na stole zůstalo co nejvíc místa. Noëll mezitím rozdělal oheň v krbu a zapálil svíce. Když byla místnost dostatečně osvětlená, přistoupil ke stolu.

„Co se jí stalo?“ zeptal se chladně a nahmatal prsty její pulz. Épine ustoupil stranou a odhrnul si z obličeje mokré vlasy. Nemohl spustit zrak z Convallariiny smrtelně bledé tváře.

„Napadli nás. Tedy, spíš *mě*,“ upřesnil to a otřel si kapky deště ze špičky nosu. Snažil se nevnímat obviňující pohled, kterým ho Královský Léčitel propichoval. „Ona... postavila se tomu útočníkovi do cesty. Řízl ji. Otrávenou dýkou. Do pravého předloktí,“ řekl a hlas se mu na posledním slově zlomil. Nebyl schopen složitějších vět. Únava si na něm začínala vybírat svou daň.

Noëll uchopil zmíněnou končetinu. Roztrhl rukáv až k rameni a mokrou látku odhodil na zem. Épine se při tom pohledu otrásl. Černé žíly se jí pod kůží klikatily jen kousek pod ramenem. Vypadalo to příšerně.

Noëll se snažil udržet kamenný výraz. Něco zabručel a nadzvedl Convallarii jedno víčko. Posvítil jí do oka nasvíceným měsíčním kamenem. „Elin?“ pronesl rázně. „Slyšíš mě?“

Žádná reakce. Noëll zaklel. Pustil její víčko a zkusil ještě druhé oko.

„Co se tu děje?“ ozval se rozespálý hlas.

Oba se otočili.

O rám dveří se opírala nějaká žena v dlouhé noční košili. Mnula si oči, jak se z nich snažila vyhnat spánek. Byla štíhlá a vysoká, s vlasy tak světlými, že byly skoro bílé. Když jí pohled spočinul na bezvládné dívce na stole, byla náhle stejně bledá jako její vlasy.

„Salix, miláčku,“ oslovil ji Noëll. „Buď tak laskavá a dojdi do Jedové chýše pro mistra Duvalla. Budu potřebovat jeho pomoc.“

Ženu okamžitě přešla ospalost. Její oči, v tom nejsvětlejším odstínu hnědé, se odhodlaně zaleskly. Napřímila se a kývla. „Samozřejmě. Hned budu zpátky.“

Místností se prohnal průvan, když za sebou zabouchla dveře.

„Takže nevíte, co je ten jed zač?“ zeptal se Épine, aby narušil to tíživé ticho.

Noëll zvedl pohled od dívčiny paže a věnoval Épinovi kyselý úsměv. „To opravdu netuším. Jedy nejsou tak úplně moje parketa, mladý pane. Jsem *Léčitel*.“

Épine střelil pohledem po vraním oku, které rostlo v květináči ne-daleko Léčitele. Neušlo mu, jak se k té rostlině Noëll sem tam sklonil, aby se dotkl jejích symetrických listů. Takhle důvěrně se Floristé chovali jen ke svým spřízněným rostlinám. Nadzvedl obočí, aby dal najevo, že Noëlla prokoukl.

Ten si jen otráveně odfrkl. „Vám tak budu něco vysvětlovat.“

Épine raději přešel ke krbu. Jeho promoklé boty hlasitě začvachtaly. Oranžové světlo mu zalilo nohy a teplo mu začalo prohřívát prokřehlé prsty. Natáhl k ohni i ruce.

Convallaria náhle zasténala. Ohlédl se na ni přes rameno. *Co když to královský Travič nestihne včas? Co když už jí ani tak nebude pomoci? Co když –*

Dveře se prudce rozlétly a narazily do protější stěny. Épine a Noëll při té ráně polekaně nadskočili. Dovnitř vešla Salix a za ní nesmírně rozladěný travičský mistr. Tahal se za svůj rezavý plnovous a ani se nepokoušel skrývat podráždění.

„Tak co se zase stalo, Parisi? Jestli mě budíte kvůli nějaké pitomé filně, co si do očí nakapala tolik rulíku, že z toho oslepla, tak přísahám, že –“ zmlkl, když zahlédl Noëllův starostlivý výraz. „Děkuji, že jste přišel tak rychle, mistře Duvalle. Ujišťuji vás, že v tomto případě je to otázka života a smrti.“

Duvall pečlivě ovládl svůj výraz. Épinovi však neušlo, jak jeho tváří prosakovalo podráždění podobně jako déšť děravou střechou. Bylo nad slunce jasné, že je mu celá ta situace nepříjemná. Celý jeho postoj vyjadřoval tiché opovržení. Vážně byl tohle ten muž, na kterého se Convallaria snažila udělat takový dojem? Šokovaně zamrkal. *Tomu se nechce věřit.*

„Chápu to správně, že došlo k otravě?“

Duvall přistoupil ke stolu, hrubě popadl Convallarii za ruku a upřeně se zahleděl na její ránu. Špičky prstů přešel po černých žilách. Všichni v místnosti se zatajeným dechem očekávali jeho verdikt.

„Bolehlav?“ navrhl mistr po chvilce zkoumání. „Ne. Ten by ji už dávno zabil,“ zavrhl záhy svou vlastní myšlenku. „To nebude rostlinný jed. Něco jiného. Možná arsenik?“

Noëll zavrtěl hlavou a přistoupil blíž. „Ten by nezpůsobil otravu krve. Ani ty černé žíly. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Musí to být jed, se kterým jsme se ještě nesetkali.“

V Duvallových očích se chtivě zablesklo. „Fascinující,“ zamumlal a sevřel její předloktí pevněji. „Neznámý jed. Tolik možností pro výzkum... Budu muset odebrat vzorky, abych ho mohl lépe prozkoumat. Musíme ho z jejího těla dostat co nejdřív, nebo o ten jed přijdeme.“

Épine měl pocit, že se snad přeslechl. „Hodláte se jen dohadovat, nebo už konečně začnete něco dělat?!“ vyprskl. „S každou další vteřinou se ten jed šíří dál. Nepřinesl jsem ji sem jen proto, abyste tu mohli diskutovat, zatímco umírá! A to jsem měl za to, že jste v tomhle oboru mistr.“

Po jeho slovech se v místnosti rozhostilo ticho. Bylo slyšet jen tlumené praskání ohně. Duvall se na něho ohromeně zahleděl. „Jak se jen opovažujete? Zpochybňovat *mé* znalosti? Víte vy vůbec, kdo já jsem? Královský Travič, vy aztlánská špína. Mám *dva* Hedeřiny lístky a jsem –“

„Ačkoliv to říkám velice nerad, má pravdu, mistře Duvalle,“ přerušil ho Noëll smířlivě. „Teď není čas na mluvení. Musíme jednat co nejrychleji a dostat pryč otrávenou krev.“ Sevřel pevně desku stolu. „Puštění žilou. Je to ta nejlepší možnost, i když riskantní.“

Duvall zbledl. I Épine se na Noëlla zděšeně podíval.

Salix si odkašlala. „Parisi... jsi si jistý, že tohle je ta nejlepší –“

„Nejsem si jistý ničím, drahoušku,“ pronesl Noëll unaveně. Podíval se na Convallarii. Černé žilky se šířily po jejím nadloktí. „Ale věřím, že tohle je v tuto chvíli nejlepší řešení. Ta otrávená krev musí pryč.“

Salix sevřela rty do pevné linky, ale odhodlaně kývla. „Připravím tišící odvar.“

Zatímco se Salix zaobírala bylinkami, Noëll si chystal skalpel a cínovou misku. Épine ignoroval zlostný pohled mistra Duvalla a přistoupil blíž ke stolu. Podíval se na Convallarii a její bezbarvou tvář. *Bledá jako smrt*, napadlo ho. Dotkl se jejích nehybných prstů. *A taky stejně studená. A jestli se to pokazí, taky už taková zůstane.* Černé žíly se jí táhly až k ramennímu kloubu. Nemusel být Travič, aby mu bylo jasné, že jestli se jed dostane k srdci, bude konec.

Něžně se dotkl klouby prstů její tváře.

„Buď silná, *huitzilin*,“ zašeptal tiše a promnul v prstech jednu zlatou kudrnu. „*Ximoztlati inic timihcaliz*.“

Přežij, ať můžeš dál bojovat.

Noëll se vedle něj postavil s nožem a mísou. Mísou na krev. Épine se na něj podíval. „Musíte ty řezy provést opatrně,“ zamumlal, „nesmíte zasáhnout žádnou z velkých tepen. Řízněte tady a tady.“ Naznačil prstem. „Ta otrávená krev se stále ještě nedostala k srdci. Musíte si pospíšet dřív, než krev přivede do srdce horní a dolní dutá žíla do pravé síně, pak do pravé komory a – co je?“

Všichni přítomní na něj vyjeveně zírali. Asi jako na psa, který právě začal mluvit.

„Jak je možné, že takový nevzdělaný primitiv jako vy zná tak dobře anatomii srdce a oběhové soustavy?“ zeptal se Duvall šokovaně.

Épine potlačil nutkání obrátit oči v sloup. „*Přemýšlejte, pánové.*“

Duvall se znechuceně zašklebil a odvrátil pohled.

Noëll to raději nekomentoval.

„Salix?“ oslovil svou ženu. Hlas se mu mírně třásl. „Ten odvar, prosím.“

Podařilo se mu vpravit Convallarii do krku uspokojivé množství uspávacího nálevu. Teď pokojně ležela na desce stolu, mokré vlasy rozhozené kolem hlavy jako zlatou svatozář. Hruď se jí zvedala tak pomalu, že to bylo sotva patrné. Vypadala jako mrtvá. Épinovi se při tom pohledu svíralo srdce.

Noëll jí přiložil k předloktí stříbrný nůž.

„Teď už to bude jen na síle jejího ducha a vůli jejího těla. Flora nám pomáhej.“

A zabořil jí nůž do kůže.

KAPITOLA 2

TEPLO A CHLAD

Cítila se podivně lehká.

Měla pocit, že se jí rozestupuje kůže a něco těžkého z ní odplovává, něco jako špína nebo jako nečistoty odtékající pod proudem vody. Bylo to příjemné, ale svým způsobem jí to připadalo špatné. Spolu s tím něco ztrácela. Matně si uvědomovala, že by měla cítit bolest, ale přes mlhu zahalující její vědomí nic neprošlo.

Připadalo jí, že tohle bezvědomí, ten podivný stav beztlíže trvá celou věčnost.

„Vidíte?“ protnul mlhu hlas. Zněl tlumeně a podivně z dálky, jako by měla hlavu pod vodou. „Už teče jen čistá krev. To nejhorší máme za sebou. Salix, podej mi jehlu a nit.“

Poznávala ten hlas, i když k němu nedokázala přiřadit jméno. Byl teplý a vřelý a praskavý jako dubová polena v plápolajícím krbu. Připomínal domov. Bezpečí.

Do kůže se jí zabodlo něco ostrého. Jehla. Věděla, že by ji to mělo bolet, ale bolest necítila. Bylo to... *lechtivé*.

„Víte to jistě?“ ozval se někdo další. „Ztratila hodně krve. A má horečku.“

I tenhle hlas znala. Byl sametově hebký a hluboký s jemným přízvukem. Připomínal jí duhu, barevnou a křiklavou, takovou, jaká se objeví po bouřce. *Hm*. Ta pochmurná vibrace nízko položeného basu... Líbilo se jí, jak ji dokázal celou rozechvět a zadrnkat na vlákna její duše. Jako by pod prsty cítila drsnou a hrubou kůži, poznamenanou

jizvami a sluncem zlíbanou tak, že byla krásně sytě hnědá. A sladkou květinovou vůni, jako cukrový meloun. *Divné.*

Něčí hrubé prsty jí přistály na čele.

Lekla se.

„To je důsledek toho podchlazení. Měli byste ji svléknout z těch mokrých hadrů. A vykoupat ji. Páchne hůř než trollí doupě.“

Roztřásla se. Tenhle hlas se jí nelíbil. Studený a chladný, jako okno v zimě. Nebo jako čepel nože, kterou někdo otáčí v ráně. Vyvolával v ní úzkost. Hrůzu. Nejradši by se schoulila do klubíčka a schovala se před ním, aby jí neublížil.

„Já se o to postarám,“ pronesl čtvrtý hlas. Byl svižný a lehký, jako vrbové proutí pohupující se v mírném vánku. Ten jediný patřil ženě. I on zněl jako domov.

Studené prsty zmizely. Chtěla se pohnout, ale končetiny měla těžké, tak těžké, že i to jí dělalo obrovské potíže. Zkusila pohnout jazykem a rozlepit rty, něco říct, ale nemohla. Jako by plavala v moři z medu a zoufale se snažila udržet hlavu nad hladinou, aby se neutopila. Dotkly se jí něčí měkké ruce. „Budeš v pořádku, Elinko. Už jsi z nejhoršího venku.“

Ozvalo se cinknutí.

„Parisi? Máš ještě ten tišící odvar?“

Chladný okraj nádoby se dotkl jejích rtů. Nemohla dělat nic jiného než polykat. Měla pocit, že jí med teče do úst, nosu, uší a ona se topí a topí...

Udržet hlavu nad vodou, udržet hlavu nad vodou...

Ale... proč vlastně?

Dovolila lepkavé jantarové hladině, aby se nad ní zavřela.

Kolem byla jen tma.

Nebyla v té tmě sama. Něčí ruka se váhavě dotkla jejího krku, místečka, kde jí pomalu bušil tep. Zaslechla tichý zvuk. Úlevný povzdech. Ruka se zvedla a pomalými, jemnými tahy ji hladila po vlasech.

Neklidně se zavrtěla.

Pootevřela oči na malé škvírky; víc to nešlo. Změnu však ucítila, spíš než uviděla. Ty tam byly prochladlé špičky prstů a nos; kůži měla teplou a suchou. I mokré šaty zmizely. Na kůži ji příjemně šimrala vlna, jako by byla přikrytá těžkou teplou dekou.

Někdo prudce otevřel dveře. V tu ránu ji z tepla vytrhl závan ledového vzduchu. Chloupky na rukou se jí zježily a ona se celá schoulila do sebe.

„Tak? Jak je na tom?“ pronesl příchozí tónem chladnějším než ten průvan. Odněkud z hlubin vědomí k ní připlulo jméno. *Duvall*.

Prsty z jejích vlasů zmizely. „Mistr Noëll říká, že to zatím vypadá dobře.“

Duvallovy kroky se přiblížily. Sklonil se nad ní a jeho stín spolkl veškeré světlo. Nejraději by se schoulila do pevného klubíčka jako zimující veverka a skryla se před ním. Duvall ji popadl za paži a prohlížel si stehy na její kůži. Všechno v ní se proti tomu doteku vzbouřilo. Chtěla se mu vytrhnout, ale byla tím odvarem úplně omámená.

„Jed na jejím těle nezanechal výraznější stopy. Zdá se, že ničí pouze krev. Cévy a žíly jsou netknuté.“ Královský Travič netrpělivě mlaskl. „Velmi nezvyklý jed. Ještě, že se nám podařilo zachránit pár vzorků. Nerad bych přišel o možnost ho prozkoumat. Byla by to veliká ztráta.“

Elin se zachvěla. I severský ledovec byl vřelejší než tenhle muž. Chtěla, aby na ni přestal sahat. Chtěla, aby se okamžitě sebral a odešel.

Épine se prudce nadechl. „Vážně? *Tohle* vás potěšilo? Že je naživu vás nezajímá? Mohlo ji to zabít. To by byla veliká ztráta.“

Duvall znovu mlaskl, tentokrát podrážděně. „Nebuďte drzý, guvernére Dranelle. Chcete snad, abych ji litoval? Nemusím se ani ptát, jak je možné, že se dostala do takového stavu. Slečna Leroyová je nesmírně zbrklá a nezodpovědná a za svůj stav může děkovat jen své vlastní hlouposti.“

Elin ztuhla.

„Já ji totiž znám velmi dobře. Bude trvat ještě hodně let, než skutečně dospěje. Pokud vůbec. Obávám se, že navždy zůstane tím malým naivním děčkem s hlavou v oblacích.“

Možná že v ní troška toho jedu přece jen zůstala. Cítila totiž, jak jí rozežírá srdce. *Naivním děckem?* Nebolela ji skutečnost, že by přeháněl. Bolela ji skutečnost, že měl nejspíš pravdu. Pevně zavřela oči, jako by tím, že zmizí okolní svět, zmizelo i všechno ostatní.

„Celá tahle situace jen dokazuje, jak moc je ta dívka nezpůsobilá.“

Židle zaskřípala o podlahu. „V tom s vámi musím uctivě nesouhlasit, mistře Duvall. Je chytrá, sečtělá a odvážná.“ Elin zapomněla dýchat. „A že je *zbrklá*? To zranění si přivodila, když bránila *mě*. V té situaci by se ani neocitla, kdyby vám nechtěla dokázat, že není jako její dědeček. Jen proto, aby získala Flořin deník a mohla splnit dohodu, kterou s vámi uzavřela. Je nečestné vinit ji za něco, do čeho jste ji *sám* uvrhl.“

Elin měla pocit, že sní.

Mistr Duvall si znechuceně odfrkl. „Žertujete, že? Chcete tedy říct, že za to můžu *já*? A že chránila vás?“ uchechl se, ale nebyl to veselý smích. „Nebudte směšný. Místo těch emočních výlevů a křivého obviňování se raději zamyslete sám nad sebou.“

„Tady není nad čím přemýšlet, *pane*,“ odsekl Épine. „O mně tu teď není vůbec řeč. Bavíme se o tom, že zcela záměrně odmítáte nechat studovat někoho, kdo by byl pro tuhle společnost skutečným přínosem. A proč? Kvůli křivdě, která se stala před čtyřiceti lety? Nad tím se raději zamyslete.“

Rozhostilo se hrobové ticho.

„Tak poslouvejte, mladý pane,“ začal Duvall smrtelně vážným hlasem. Představila si, jak znechuceně krčí nos, jak přejíždí po Épinovi pohledem a z očí mu šlehaají blesky. „Nebudu tady diskutovat o morálce s barbaram ze Západu. Stejně jako já nejsem schopen pochopit ty vaše jatka ve jménu bohů, vy nejste schopen pochopit nás a naše smýšlení. V naší provincii je vražda hrdelním zločinem a každý zločinec má být po zásluze potrestán. Tím spíš v případě, když se dopustí tak závažného zločinu, jako je vražda člena královské rodiny. Nemluvě o jeho rodině. Ze špatného stromu vzejdou jen zkažená jablka. A zkažená jablka se nikdy, za žádných okolností nenechávají u těch nezkažených.“ Zprudka se nadechl. „I kdyby mi slečna Leroyová těch

deníků přinesla deset, na věci by to nic neměnilo. Nikdo s příjmením Leroy nebude studovat na *mé* škole, ani žádné jiné, dokud budu žít. Nemůžu uvěřit, že si byť jen na okamžik myslela, že by mě mohla přemluvit. Jestli tohle všechno, co tu teď předvádí, dělá jen kvůli tomu, může si ušetřit námahu. Uděláte nejlíp, když tu chudinku pošlete hned teď domů. Může jít pracovat do dílny, chléva nebo na pole, jako ostatní Bezmocní. Tam je místo pro takové, jako je ona. To je mé poslední slovo. Má úcta.“

A zaklaply za ním dveře.

Elin po rozpálené tváři pomalu стекла slza. Na rtech ucítila sůl. Pod víčky ji páliho. Pevně je stiskla k sobě. *Lhal mi*, pomyslela si a zaryla si nehty do dlaní. Z očí jí vytryskly další slzy. *Dal mi naději a pak ji rozdrtil na prach jako semínka v hmoždíři. Nikdy by mě nenechal studovat. Nikdy. Akorát mě využil, aby se dostal k tomu deníku.*

Bohové, jak strašně ho nenáviděla.

Épine se k ní posadil. Pohladil ji po vlasech, stále ještě vlhkých od deště.

„To nic, *huitzilin*. To nic. Je to idiot.“

Elin pevně zavřela oči a předstírala, že spí. Nechtěla s ním mluvit. Nechtěla mluvit s nikým. Chtěla přestat cítit, přestat existovat. Přála si, aby se země otevřela a spolkla ji. Zaskřípěly dveře. Lekla se, že se Duvall vrátil, ale byl to jen Noëll.

„Je všechno v pořádku?“

Měl vřelý a uklidňující hlas, jako heřmánkový čaj s medem. Elin nasucho polkla. *Ne. A už nikdy nejspíš nebude. Co teď budu dělat? Co teď, když se můj sen rozletěl na tisíc kusů? Co?*

Noëllovy hubené prsty se dotkly jejího čela. „Vypadá lépe. Ale ta horečka se mi nelíbí. Dám jí odvar z ostropestřce a mateřídoušky na snížení teploty. A možná ještě nějakou tinkturu na podporu krvetvorby. Přece jen, docela dost jí ztratila.“

Zaklonil jí hlavu. Jejího jazyka se dotkla voňavá, teplá tekutina. Vzala ji s sebou a odnesla ji do tmavé a bezpečné říše snů.

Épine se rukama opřel o stůl a nevěřičně zamrkal. Krev mu stále ještě šuměla dozvuky té hádky. V uších mu zvonilo. Bohové, už dlouho neměl chuť někoho zmlátit tak jako teď. Měl co dělat, aby nenakopl židli, která stála vedle něj.

Místo toho se na ni zhroutil.

Zajel si prsty do vlasů.

U. Všech. Bohů. Podíval se na její bezvládné tělo, nohy a ruce ztěžklé spánkem. Jak jí tohle jenom řekne? Jak řeknete druhému člověku, že všechny jeho sny a představy se právě rozpadly na prach? *Je mi to líto, Convallario, všechno to, co jsi v uplynulých týdnech udělala, překonala a dokázala... tak to jsi dělala úplně zbytečně. Nikdy z tebe nebude Travička. To, o čem jsi v životě snila nejvíc, se nikdy nestane. Jejda. Snad tě to moc nemrzí.*

Už jen z té představy se mu udělalo špatně od žaludku. Tohle jí nemohl udělat.

Někdo mu zlehka položil ruku na rameno. „Nepotřebujete to ošetřit?“

Leknutím nadskočil nejmíň stopu do vzduchu.

„U Flory, omlouvám se,“ vyhrkla Salix a přitiskla si ruku na srdce. „Nechtěla jsem vás vylekat.“

„To nic,“ pronesl Épine na půl úst. „Nelekl jsem se.“

Podrážděně škubl hlavou a znovu se posadil. Měl z té hádky pořádně rozjitřené nervy.

Salix kývla hlavou k jeho rameni. „A? Vaše rána? Chcete, abych se vám na ni podívala?“

Épine zamžikal na rozržený rukáv košile. Ani déšť nedokázal smýt zelené šmouhy, které na látce zanechala jeho krev. Jen matně si vzpomínal, že ho jeden z těch útočníků sekl dýkou. Ve víru předchozích událostí na své zranění úplně zapomněl. Řezná rána mu pořád temně pulzovala bolestí, ale byl to přesně ten druh bolesti, kterou se už dávno naučil stoicky snášet. Upřeně se na Salix zahleděl, jestli náhodou nežertuje. Upřímně řečeno ani nepočítal s tím, že by mu někdo nabídl, že se mu na tu ránu podívá. Většina Léčitelů nebyla ochotná věnovat mu sebemenší pozornost a jediná osoba, která ano, byla v bezvědomí.